

ligger os uendelig fjernt. Nu er det altsaa blevet Socialdemokratiets Opgave at skulle forsvare og stemme for det nationale Værk, for Danmarks Kultur, medens det er Flertallet, som ellers ved alle Lejligheder strømmer over af Patriotisme, der staar som Forsvarer og Støtte for Pamirs Kultur. Der er en Side ved denne Sag, som jeg heller ikke kan lade være at fremdrage, og det er: Hvor kan det være, at Folketinget, der jo ellers er et meget sparsommeligt Ting, gaar med dertil? Vi have jo her i dette Ting Apostle for Sparsommeligheden, som prædike den ved alle mulige Lejligheder. Jeg skal saaledes nævne de ærede Medlemmer for Ruds Vedby og Middelfart, der ligesom flere andre, hver Gang der er Tale om Bevillinger som disse, pleje at holde en Tale om det betrængte Landbrug og om Skattelovene og pleje at sige, at før vi hjælpe Landbruget og før vi faa bedre Skattelove, kunne de ikke gaa med til saadanne Bevillinger. Det synes næsten, som om Sparsommelighedens Talsmænd ere ved at tage sig et lille Blund nu i denne Tid, man hører ikke deres Røst. Jeg vilde ønske, at de nu ved denne Lejlighed vilde lade deres manende Røst høre og sige: Skulle vi nu ikke sige stop over for Bevillinger af denne Art, som dog i Virkeligheden have en meget tvivlsom Værdi. Men at Folketinget er gaaet saa vidt, er maaske, ret beset, slet ikke saa underligt. Sagen er den, at Oluf Olufsen har været saa klog at skaffe sig formaående og indflydelsesrige Venner, og iblandt dem vil jeg nævne Rusland. Rusland er jo en Stormagt og har Interesse i Undersøgelser i Centralasien og Pamir. Derfor har Løjtnant Olufsen været støttet fra Ruslands Side, og derved har han ogsaa kunnet paaregne Støtte fra Hoffets Side, men naar han har Hoffets Støtte, har han ogsaa Venstres Støtte, og saa gaar det glat. Men dernæst har Løjtnant Oluf Olufsen haft en anden Stormagt paa sin Side, nemlig Bladet „Dannebrog“, og naar man har saadanne allierede, Rusland paa den ene Side og „Dannebrog“ paa den anden Side, for hvilket Blad han var Korrespondent, tror jeg, man kan opnaa, hvad det skal være i disse Tider.

Holm: Med Hensyn til Ændringsforslagene kan jeg i det væsentlige henholde mig til, hvad den ærede Ordfører udtalte, ikke fordi jeg paa hvert enkelt Punkt var fuldkommen enig i hans Motivering, men fordi jeg helt igennem var enig med ham i Konklusionen. Jeg skal

derfor ikke spille Tiden med at gøre opmærksom paa Enkeltheder i den Henseende. Jeg skal heller ikke gøre nogen mere almindelig Bemærkning til det ærede Medlem, som nu satte sig. Jeg overlader Finansudvalgets Ordfører at svare ham paa Flertallets Vegne. Jeg skal blot med Hensyn til det ene Punkt: Sammenstillingen af Værket om Danmarks Kultur med Bevillingen til Bearbejdelse af Materialet fra Pamir, gøre den Bemærkning, at man ikke med det ærede Medlem kan sige, at det i det ene Tilfælde drejer sig om at støtte Danmarks Kultur, i det andet Tilfælde om at støtte Kulturen i Pamir. Nej, det, der har bestemt Finansudvalget, er et ganske andet Hensyn. I det ene Tilfælde drejer det sig om, hvorvidt man skal støtte et Subskriptionsværk, hvor Forlæggerne og Forfatterne have forregnet sig, den Gang de paabegyndte Værket, og i det andet Tilfælde drejer det sig om, hvorvidt man skal støtte en videnskabelig Ekspedition og Bearbejdelsen af dens Materiale. Der kan selvfølgelig være meget delte Meninger om, hvorvidt man skal støtte en videnskabelig Ekspedition af en eller anden Art. Det maa afgøres hver Gang for sig. Men det er noget ganske andet, end hvad der er Tale om ved et Værk som „Danmarks Kultur“, thi der staa vi over for et Spørgsmaal, der vil komme igen Aar efter Aar, idet vor Litteratur mere og mere gaar over til at blive Subskriptionsværker. Der kommer den ene Subskription efter den anden, og det hænder meget hyppig — jeg havde nær sagt, der hænder næsten altid — at man ved Subskriptioner forregner sig, saaledes at Værket bliver større, end man fra første Færd havde forudsat. Hvis nu Folketinget kom ind paa den Vej, at man betalte, hvad der maatte mangle, naar Forlægger og Forfatter havde forregnet sig, vilde det kunne føre til ganske urimelige Konsekvenser, og det er Hovedgrunden, hvorfor man ikke vil ind paa denne Vej med Hensyn til Værket „Danmarks Kultur“.

I øvrigt er det kun for at fremdrage et enkelt Punkt paa Finanslovsforslaget, at jeg har begært Ordet, et Punkt, hvor Udvalget har forbeholdt sig sin Stilling til 3die Behandling, men et Punkt, der er af en saadan Vigtighed, at jeg mener det rigtig efter den Foranledning, den ærede Ordfører gav, allerede nu at henlede Opmærksomheden paa det. Det er Nr. 182 i Betænkningen: Spørgsmaalet om Statsgaranti over for den Institution, som 8 kjøbenhavnske og frederiksbergske Latin-skoler agte at oprette for at klare sig i